

Arrest

nr. 322 741 van 3 maart 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VANDECASTEELE
Noordstraat 7
8530 HARELBEKE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 mei 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 december 2024.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2025.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. VANDECASTEELE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 mei 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Uit de aan de Raad overgemaakte stukken blijkt dat de verzoekende partij reeds naar Frankrijk werd overgebracht met het oog op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Er blijkt dan ook niet dat zij nog een actueel belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het beroep lijkt onontvankelijk.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt een verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe een verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 10 december 2024 diende verzoeker een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 24 februari 2025, alwaar hij uitdrukkelijk werd uitgenodigd om te reageren op de in de beschikking van 9 december 2024 opgenomen grond, stelt verzoekers raadvrouw van oordeel te zijn dat hij toch nog een belang heeft bij het ingestelde beroep. Zij licht toe dat de bestreden beslissing eigenlijk bestaat uit twee beslissingen – een beslissing tot weigering van verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten – en houdt voor dat verzoeker zijn belang inzake het beroep gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf behoudt. Zij stelt in dit verband dat verzoekers broer in België verblijft en dat de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf ertoe zou kunnen leiden dat hij naar België kan terugkeren om met zijn broer te gaan samenwonen.

De Raad dient op te merken dat de “*beslissing tot weigering van verblijf*” in feite een beslissing is waarbij wordt vastgesteld welk land, volgens de regels die zijn bepaald in de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat door verzoeker werd ingediend. Verweerder heeft, na te hebben vastgesteld dat verzoeker in Frankrijk reeds een verzoek om internationale bescherming indiende, een terugnameverzoek aan de Franse autoriteiten gericht. De Franse autoriteiten hebben dit terugnameverzoek, op grond van artikel 18.1.b van de verordening nr. 604/2013, aanvaard. Verzoeker werd vervolgens, op 24 mei 2024, naar Frankrijk gebracht, zodat zijn verzoek om internationale bescherming zo snel mogelijk zou kunnen worden behandeld. Het enkele feit dat verzoeker bij zijn broer in België wenst te wonen leidt niet tot het besluit dat hij een belang heeft bij de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf. Het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker indiende heeft immers niet tot doel om een gezinsvorming in België tot stand te brengen, maar vereist dat wordt onderzocht of verzoeker een internationale beschermingsstatus behoeft. Het is in het belang van verzoeker dat hieromtrent snel een standpunt wordt ingenomen. Indien het door verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming werd ingewilligd door de Franse autoriteiten, dan heeft hij uiteraard geen belang meer bij de vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf. Verweerder zou na een vernietiging van deze beslissing immers dienen vast te stellen dat het verzoek waarop deze beslissing een antwoord vormt reeds werd ingewilligd. Indien de Franse autoriteiten daarentegen het ingediende verzoek om internationale bescherming reeds afwezen dan kan ook niet worden geconcludeerd dat verzoeker nog een belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf. Ook in dat geval zal verweerder namelijk dienen vast te stellen dat er geen aanvraag die een beslissing behoeft meer is. Ter terechtzitting gevraagd of verzoekers verzoek om internationale bescherming in Frankrijk al werd behandeld – wat, gelet op het feit dat hij reeds negen maanden in die lidstaat is, aannemelijk is – stelt verzoekers raadvrouw hier geen kennis van te hebben. Indien de Raad het belang bij een beroep, gelet op feitelijke wijzigingen in de situatie van de verzoeker, in vraag stelt dan komt het toe aan de verzoeker, die een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces dient te betonen, om de vereiste verduidelijkingen te verschaffen, zodat kan worden vastgesteld dat hij effectief nog doet blijken van een belang, zoals bepaald in artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet. In casu kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker in gebreke blijft aan te tonen dat hij effectief nog een actueel en zeker belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf.

Het staat verder niet ter discussie dat het ook in de bestreden akte opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten volledige uitvoering kreeg en dat verzoeker dus geen belang heeft bij de vernietiging van deze beslissing.

Bijgevolg kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat reeds werd aangegeven in de beschikking van 9 december 2024.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend vijftientig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK